

Miquel de Palol, poeta

De l'edició de l'*Obra poètica* de Miquel de Palol, publicada per Columna Edicions de Barcelona, en edició a cura de Pere Rovira, caldria comentar-ne abans de tot la seva oportunitat. Efectivament, el volum ha aparegut coincidint amb el centenari del naixement de l'escriptor, l'obra en vers del qual, per torna, era intrometible per al lector que hom sol anomenar "normal". Això dit, potser és el moment de repassar el material poètic que aplega el volum: "Roses" (1905), "Sonets galants" (1912), "Poemes de tarda" (1914/1922), setanta-dos poemes inèdits o no inclosos en llibre, i un "Apendix". "Roses", que sovint recorda un cançoner amorós de tipus tradicional, si exceptuem els magnífics fragments de paisatge gironí intitulats "Les tombes del vell claustre" i "Visionari", fou el primer poemari publicat de l'autor. D'una manera semblant a la resta de l'obra, conté evocacions de la infantesa, i la sensualitat hi és present com a base temàtica. Amb "Sonets galants", el poeta demostra el seu virtuosisme amb el tipus de composició que ja assenyala el títol. També emprà el sonet a "Poemes de tarda", que és, globalment, el llibre més madur. Editat el 1914, tornà a aparèixer el 1922, després d'una profunda revisió. L'*Obra poètica* recull la segona edició i, a l'apèndix, vuit poemes de la primera que l'autor no hi inclogué. En resum, des de la lírica amorosa a la poesia existencial, de la poesia existencial estant a la de circumstàncies, els poemes de Miquel de Palol evidencien la importància de la seva obra, inexplicablement silenciada, en el complex teixit de la poesia catalana d'una part d'aquest segle. I, per primera vegada, en tenir a l'abast l'*Obra poètica*, qualsevol lector ho podrà comprovar.

GABRIEL PLANELLA

La Missa de Girona

Amb motiu de la commemoració dels 1200 anys de vocació europea de Girona, l'Ajuntament de la ciutat ha donat suport a la gravació de l'anomenada Missa de Girona a càrrec de l'octet vocal *La Cantoria* que dirigeix Jordi Bernardo. Les peces que componen aquest cicle han estat extretes de manuscrits conservats a Catalunya (Arxiu de la Catedral de Girona i Biblioteca de Catalunya), per tant no es tracta d'una obra nascuda amb una concepció unitària sinó d'una tria basada en l'època.

Cal remarcar que qualsevol esforç per recuperar i donar a conèixer composicions d'aquesta època, relativament poc estudiada, és positiu —encara plorem la desaparició de David Munrow, que va excel·lir en aquesta tasca— i s'ha de valorar la dificultat que representa habitualment l'estudi dels manuscrits i fer les transcripcions, ja que és proverbial la manca de respecte dels copistes d'aquells temps. Quan es van escriure les peces que formen la Missa, la música era encara considerada com una art aplicada, adreçada a les funcions litúrgiques i socials, però s'introdueixen ja novetats importants, especialment un canvi en el tractament de les dissonàncies, inherent al procés de creació de la polifonia coral, i modificacions considerables en el color del cant i la instrumentació, paral·lel a un gran respecte pel text cantat.

La gravació de la Missa és força bona i la interpretació de *La Cantoria* molt ajustada. El *Kyrie*, molt ornamentat, el *Sanctus*, ple d'emoció, i l'*Antífona*, pausada i tranquil·la, són composicions que s'escolten de bon grat. L'*Agnus* té un alè gregorià que revifa.

JOAN MIRÓ I AMETLLER

Els reis a les colònies

La nit de Reis, Girona va ser honorada amb la presència de les càmeres de TV3, que van traslladar a tot Catalunya l'estrany fenomen meteorològic d'una pluja que va durar exactament el mateix que la Cavalcada de Ses Majestats.

Per explicar les incidències va aterrar un locutor que devia ser el primer cop que posava els peus a Girona. Sort que Joaquim Pla i Dalmau, al seu costat, intentava diplomàticament emplenar les immenses llacunes d'ignorància que posava constantment en evidència. La més sonada va produir-se quan li va haver d'explicar que aquell senyor amb bufanda vermella a qui saludava el rei blanc era l'alcalde de la ciutat.

Malgrat la constància del senyor Pla i Dalmau per a retornar el locutor a la realitat gironina, ell seguia aferrat als papers que el dia abans havia copiat del "Costumari català" de Joan Amades. Explicava als teleoients costums de la nit de Reis que havien deixat de practicar-se feia anys i que, per descomptat, res no tenien a veure amb Girona.

Fou l'anècdota, o el símptoma, de la política que segueix la televisió autonòmica en matèria d'informació més enllà de l'àrea barcelonina. El centralisme més absolut segueix essent la norma. Les comarques no barcelonines només existeixen per emplenar la cartellera d'activitats folklòriques que s'ofereixen el cap de setmana (als barcelonins que vulguin anar-hi, naturalment).

Ni somiar d'obrir delegacions a les comarques. Ni parlar de corresponsals. Si cal, alguna càmera es desplaçarà a les colònies. Però és clar, rarament cal. Quan Girona surt a la "tele" encara és un esdeveniment. Bona prova que no és una situació normal, que alguna cosa falla.

J. FABRE

LLIBRES

MÚSICA

COMUNICACIÓ

He somiat que un dia...

Hi ha un altre Blanes. Per mi aquesta vila és com una soca antiga d'olivera i els barris de molta immigració són els nous rebrols. La població global és jove, ja que el 50% té menys de 35 anys.

El temporal de la "gota freda" m'ha reclòs a casa i m'ha permès somiar com ho va fer Martí Luter King.

He somiat que a Blanes hi havia més biblioteques que videoteques o discoteques. Que hi havia més arbres i espais verds que ciment armat. Que hi havia més locals per al jovent que bars, que no hi havia tants "cuba llibres" i érem més lliures.

He somiat que el jovent era "passota" de debò, perquè passava del lucre, d'allò fàcil, del consum. He somiat que els drogadictes tenien llocs per desintoxicar-se. Que els estaments oficials es preocupaven que hi hagués granges i cases de camp en plena natura per aquests nois. Que no s'escatimaven subvencions.

He somiat que els "Squatters" de Blanes eren escortats per l'Ajuntament i que els cedien el local ocupat, buit i desaprofitat. Són les antigues aules de la Professional. Ells han presentat —i això és real— una alternativa a la droga i a l'avorriment. Una diferència amb els Squatters de Girona ha estat el fet de no ocupar un habitatge sinó un local per esbarjo i cultura. Una altra diferència: Així com els de Girona es van a rentar la cara i les mans a l'Ajuntament, aquí és l'Ajuntament el qui s'ha rentat les mans.

He somiat mig despert. M'ha acabat de desvetllar una frase de Roger Garaudy: "Naixem vells i només arribem a joves a través de fer actes lliures". Joves per ser lliures, o bé, lliures per ser joves. El desafiament de Garaudy és per a tots nosaltres.

PEP CLAPAROLS

SOCIETAT

Revista de Girona

Una plaça noucentista a Olot

L'obscurantisme cultural que hem patit durant massa anys, feia creure que la producció arquitectònica no afectava l'opinió popular sobre la configuració de la ciutat. La realitat anava per un altre camí i les destrosses urbanístiques són paleses arreu de les nostres contrades.

Apareix ara una nova promoció privada que vol acabar de definir un dels perímetres d'aquella actuació.

D'aquest projecte, que ha sotraguejat favorablement l'opinió pública, han de remarcar-se alguns conceptes.

1.- *El respecte envers les preexistències*: el projecte, conscient de tots els valors que la proposta Malagrida encara tenia, s'hi adapta escrupolosament i contribueix a tancar un camí que ja s'havia iniciat fa setanta anys. (El perímetre corbat i la simetria respecte a la Torre Malagrida, són trets ja definits en aquella ordenació).

2.- *Una clara voluntat de fer ciutat*: És evident, que la dimensió de la proposta permet de fer aquesta consideració, però també és evident que el seu plantejament de suport al Passeig Barcelona o la seva rotunditat a edificar, parteixen d'una idea prèvia de relligar-se amb la ciutat existent i d'anar més enllà dels límits físics del propi projecte.

3.- *La qualitat de la ciutat*: No solament s'ha d'entendre positiva, per a la millora de la qualitat de vida —de la ciutat—, una reducció de les alçades inicials sinó també aquesta voluntat que el projecte té envers el tractament de l'espai públic. (La plaça, la font, el jardí, una escultura, són elements que palesen aquesta preocupació col·lectiva en la línia de l'exemple Malagrida).

JORDI CASADEVALL

URBANISME

Banyoles i els JJOO de 1992

És conegut el fet segons el qual l'estany de Banyoles té moltes possibilitats d'acollir les proves de rem i piragüisme dels JJOO de 1992, si Barcelona assoleix ser la seu olímpica.

En un moment en el qual sembla que s'han desestimats les opcions gironines per a la vela olímpica, l'única possibilitat que a les nostres comarques es visqui d'una forma directa l'Olimpíada de 1992 és la de l'estany de Banyoles. Des de tots els punts de vista, és important que una efemèride històrica com la de Barcelona 92, sigui assumida per tot el poble català. I una bona manera que això es converteixi en una realitat és que algunes proves es desplacin de la capital, com és el cas del rem i del piragüisme. Al mateix temps, el projecte banyolí hauria de representar una fita, no solament per a la ciutat de Banyoles i la seva comarca, sinó per a tot el territori gironí, especialment en l'àrea d'influència de l'eix Girona-Cornellà-Banyoles-Besalú-Olot. L'Ajuntament de Banyoles, al marge de les gestions efectuades prop del Comitè Organitzador i dels organismes esportius internacionals, ja ha posat la primera pedra realitzant un estudi de possibilitats, que analitza tots els aspectes que implicaria la celebració de les proves a l'estany i les condicions a fi que aquestes signifiquin un clar benefici per a la comarca, per a la ciutat i per al mateix estany. Però ara convé que des de la capital gironina, l'alcalde de la qual ja ha estès la mà als banyolins, es prengui el projecte de Banyoles com una cosa pròpia, i existeixi la necessària unió, tant per portar els JJOO a l'estany, com a fi que aquests es desenvolupin d'una manera correcta i positiva.

JERONI MONER I CODINA

ESPORT